

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Α γαπτέ αναγνώστη, διανύουμε τη θερινή περίοδο, περίοδο διακοπών, ξεγνοιασάς, διασκέδασης, ταξιδιών και γενικά χαλάρωσης και σκορπισμού του νου.

Οι αισθήσεις αφήνονται ελεύθερες να ξεκουραστούν, αγνώντας ότι αυτό μπορεί να αποβεί και μοιραίο· να κλονισθεί η ψυχική, πνευματική αλλά και η σωματική ειρήνη και υγεία τόσο σε ατομικό όσο και σε οικογενειακό επίπεδο. Και τούτο διότι η χαλάρωση επιτρέπει στα όργανα των αισθήσεων να δρουν ανεξέλεγκτα, χωρίς τον φύλακα, ηγεμόνα νου να επιπτερεί και να ελέγχει, γιατί κι αυτός κάνει τις... διακοπές του. Έτσι τα μάτια φωτογραφίζουν αδιάκριτα, και μη ελεγχόμενες οι πληροφορίες, αναστατώνουν τη ζωή οδηγώντας την πολλές φορές και στον πνευματικό θάνατο, όπως λέγει και ο Γραφής: «εισάλθεν ο θάνατος διὰ των θυρίδων αυτού». Τα αυτιά ακούν οι τιδίποτε, ακόμη και ψυχοφθόρο, χωρίς να αντιδρούν και οι υπόλοιπες αισθήσεις υπακούν και χορεύουν στους ρυθμούς που αριστοτεχνικά παίζει ο μεγάλος μάστορας, ο διάβολος. Δεδομένου δε ότι κάθε πνευματική εργασία έχει σταματήσει, η κατάσταση έχει γίνει άκρως επικίνδυνη.

Ευτυχώς όμως, που η μάνα μας Εκκλησία προνόησε και κανόνισε την περίοδο αυτή να γιορτάζουμε τη μνήμη μεγάλων αγίων, Αποστόλων, προφητών... που και οι πιο αδιάφοροι χριστιανοί τιμούν. Ένα από τα πρόσωπα αυτά, που με αιταπάρνηση και ζήλο υπηρέτησε το θέλημα του Θεού, είναι ο προφήτης Ηλίας, ο οποίος γεννήθηκε από ευλαβείς γονείς, 816 χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού και προφήτευσε επί 25 έτη «κρίνων των Ισραήλ εν ρομφαία και πυρί».

Ας δούμε τώρα, με κάθε δύνατη συντομία, τα ιδιαίτερα γνωρίσματα του αγίου, τα οποία πρέπει να κοσμούν κάθε χριστιανό και κυρίως κληρικό.

Ηταν Προφήτης. Οι προφήτες δεν ήταν τυχαίοι άνθρωποι. Ήταν άνθρωποι του Θεού, εκλεκτοί, κατά πάντα πιστοί και άγιοι και αφοσιωμένοι σ' αυτόν' απεσταλμένοι εξ ονόματός Του να κηρύξουν στον κόσμο το θέλημα και τις εντολές Του. Είχαν αναλάβει ύψιστο έργο και αποστολή ιερή και άγια. Η ιδιότητά τους όμως αυτή, δεν τους απάλλαξε από τις κακίες, το φθόνο, τις συκοφαντίες και τους διωγμούς του Μισόκαλου. Υπέφεραν πολλά στη ζωή τους. Διώχθηκαν, κακοπάθησαν, δοκίμασαν μύρια κακά: «άλλοι ετυμπανίσθησαν..., έτεροι δε εμπαιγμών και μαστίγων πείραν έλαθον, έτι δε δεσμών και φυλακής· ελιθάσθησαν, επιρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον..., υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ... εν ερημίας πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαίοις και ταις οπαίς της γης» (Εβρ. 11, 35-38) όπως μας εξιστορεί ο απ. Παύλος. Δεν ολιγοψύχησαν ούτε εγόγγυσαν ούτε απελπίσθηκαν. Έκαναν υπομονή και έδειχναν μεγάλη αιταπάρνηση και εγκαρτέρηση στα βάσανα της ζωής τους.

Ηταν μέγας και «ζηλωτής».

Ο προφήτης Ηλίας δεν υπήρξε απλώς προφήτης· υπήρξε Μέγας και «ζηλωτής» διότι η ψυχή του φλέγονταν για την αγάπη του Θεού και καίγονταν ολόκληρος από τον πόθο να δοξάζεται το άγιο όνομά Του· ήθελε να εξαφανισθεί από τη γη η ασέβεια και η κακία, να βασιλεύσει στις καρδιές των ανθρώπων η πίστη στον αληθινό Θεό και η υποταγή στο νόμο και το θέλημά Του. Ο ίδιος έλεγε: «Ζηλών εζήλωκα των Κυρίων παντοκράτορι». Πυρπολείται, φλέγεται από άσβεστο ζήλο η ψυχή μου για τη δόξα του Θεού του παντοκράτορα.

Και αντί να πραγματοποιείται ο πόθος του, έβλεπε να επικρατεί η ασέβεια, η ειδωλολατρεία, η φαυλότητα και η ανομία.

Έβλεπε πλήθος επίορκων ιερέων να παραπλανούν το λαό του Θεού και να τον κρατούν στην πλάνη των ειδώλων.

Έβλεπε αυτόν τον βασιλιά του Ισραήλ Αχαΐβ επικεφαλής των κακών να γίνεται ο κυριώτερος υπέρμαχος και προστάτης της ασέβειας. Και η αγία της ψυχής ταράσσονταν. Το πνεύμα του επαναστατούσε. Η αγανάκτηση του κορυφώνονταν. Μη αντέχοντας την προσβολή στο πρόσωπο του Θεού ήλεγκε με δριμύτητα την κακία όπου την εύρισκε. Δε σιωπούσε. Δεν έλεγε: «και ποιος είμαι εγώ που θα κρίνω αλλοτριού ικέτων;». Δεν κοιτούσε την ψυχούλα του, το βόλεμά του, την οικογένειά του. Αδιαφορούσε και γι' αυτήν τη ζωή του.

Δε δίστασε να κατακεραυνώσει το βασιλιά Αχαΐβ και να καυτηράσει τη βασιλισσαία Ιεζαβέλ· πράγμα αδιανότητα για την εποχή μας που διακρίνεται για το φιλοτομαρισμό της, τη θεοποίηση του «εγώ» και την εκμετάλλευση των πάντων (ανθρώπων και καταστάσεων) προς ίδιον κοσμικό όφελος.

Επίσης κατέσφαξε τους ιερείς της αισχύνης και καταδίωξε τους υπηρέτες του Βάαλ. Γ' αυτό καταδίώκονταν συνεχώς και διωκόμενος έφευγε από τον κόσμο και κρύβονταν στα όρη, στις κοιλάδες, στις χαράδρες και στις ερημιές, υποτικός και διψασμένος – τροφοδοτούμενος θαυματουργικά – και επανέρχονταν για να κηρύπτει, να ελέγχει και να στρίζει. Τίποτε δεν έκανε για τον εαυτό του, για τη δική

του προσβολή, για την ικανοποίηση ματαιοδοξίας. Τα πάντα έκανε για τη δόξα του Θεού.

Ηταν αποδέκτης θαυματουργικής δύναμης.

Για το μεγάλο του ζήλο έλαβε από το Θεό τη χάρη των θαυμάτων, ώστε και νεκρό να αναστήσει και φωτιά από τον ουρανό να κατεβάσει και τη βροχή να σταματήσει για τρία χρόνια και έξι μήνες και τους ουρανούς να ξανανοίξει και τη ζωή να ξαναφέρει. Και όλα αυτά τα θαυματά με μόνη την προσευχή. Θα μου πεις, αναγνώστη μου, ότι πολλοί προσεύχονται αλλά η προσευχή τους δεν εισακούγεται. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν είναι άνθρωποι του Θεού, όπως ο προφήτης Ηλίας, ο οποίος υπέταξε το προσωπικό του θέλημα στο θέλημα του Θεού, ζώντας ως άγγελος επί της γης – όπως τονίζει το απολυτικό του «ο ένσαρκος άγγελος, των Προφητών πηροπίσ...». Γ' αυτό και ο Θεός τον αντάμειψε, μη αφήνοντάς τον να γνωρίσει θάνατον, αλλά ζωντανόν τον παρέλαβε από τη γη στον ουρανό για να τον επαγναφέρει στη γη, πριν της δευτέρας παρουσίας του Κυρίου, μαζί με τον προφήτη Ενώχ, ώστε να κηρύξουν στους ανθρώπους τη μετάνοια και να υποδείξουν τον αντίχριστον, γιατί αλλιώς, θα κινδυνεύσουν να πλανηθούν και οι εκλεκτοί.

Αυτός, λοιπόν, ο μέγας, ο ισχυρός, ο φοβερός προφήτης, ο τρόμος των αισθών, ο προστάτης και υπερασπιστής των ευσεβών και αδικουμένων, ο αγαπητός στο Θεό, ο θρύλος, η δόξα και το καύημα του λαού του Θεού θα ξανάρθει για να καλάσει τα σχέδια του αντιχρίστου και να σώσει τους ανθρώπους. Γ' αυτό ο Μισόκαλος θα οργισθεί, θα πολεμήσει τους δύο προφήτες, θα τους κρεμάσει στη μέση της πλατείας των Ιεροσολύμων και δε θα επιτρέψει να ταφούν τα πτώματα τους. Οι άνθρωποι δε, που θα βλέπουν απ' όλα τα μέρη της γης (προφτεία) το θάνατο των δύο αγίων, όχι μόνον δε θα λυπηθούν αλλά θα πανηγυρίσουν και θα χαρούν και θα στείλουν δώρα ο ένας στον άλλο, διότι αυτοί οι δύο προφήτες βασάνισαν με τα πύρινα και ελεγκτικά τους κηρύγματα τους κατοικούντας επί της γης.

Βλέπεις, αγαπητέ αναγνώστη, ότι ο άνθρωπος του Θεού, ποτέ δεν είναι αγαπητός από τους περισσότερους, γιατί η ζωή του αποτελεί συνεχή έλεγχο· γιατί προβάλλει πρότυπα στερήσεων, θυσιών, συνεχών αγώνων και ασκήσεων, θλίψεων, υπομονής, υπακοής και ταπείνωσης· γιατί διδάσκει την στενή και τεθλιμένη οδό, που ο Κύριός μας υπέδειξε. Βλέπεις ότι οι χριστιανοί σήμερα επιθυμούν έναν κοσμικοποιημένο χριστιανισμό που δε θα στοιχίζει· που θα δίνει την υπόσχεσην του παραδείσου σε πιστούς και άπιστους· ένα χριστιανισμό ακρίστιανο (χωρίς Χριστό), αναμειγμένο με την πολιτική, τις οικολογικές κινήσεις, με τις αλληλεξυπρετήσεις, τις επεμβάσεις, και τα αμοιβαία «κουκουλώματα» σε περίπτωση παρανομιών και ανθήθικης ζωής· ένα χριστιανισμό κομμένο και ραμμένο στα μέτρα μας· σαν το κουστούμι που θα ταιριάζει σε όλα τα νούμερα των ανθρώπων· ένα χριστιανισμό που ο Χριστός θα μας χρωστάει, θα είναι οφειλέτης μας· ένα χριστιανισμό που οι δειλοί, οι πόρνοι, οι μοιχοί, οι άδικοι, οι... θα καθίζουν το Χριστό στο σκαμνί και θα τον δικάζουν· ένα χριστιανισμό στον οποίο η διδασκαλία του Κυρίου μας θα έχει τόσο αλλοιωθεί ώστε οι άγιοι, που τιμούσε και τιμάει η εκκλησία μας, να έχουν «έλλειμμα» και «να χρειάζονται τις προσευχές μας – κατά τον πατριάρχη Βαρθολομαίο – για να σωθούν»· ένα χριστιανισμό, που οι μεν διοικούντες την εκκλησία να είναι ανεξέλεγκτοι, οι δε λαϊκοί να είναι «μουζίκοι», έχοντες μόνο υποχρεώσεις, υποκείμενοι σε συνεχή έλεγχο, παραμένοντες σκόπιμα ακατάριστοι και ακατίκητοι, θρησκόληπτοι χειροκροτητές των αθλιοτήτων μεγαλόσχημων, που θα τρέμουν μην τυχόν εκφέρουν ακόμη και «δίκαιαν κρίσιν» και καταστούν «αποσυνάγωγοι».

Τελειώνοντας, αγαπητέ αναγνώστη, ήθελα να το